

og denne Forandring dreier sig om et Beløb af 86 Kr., som det omtalte Areal kostede, og dertil maa mærkes, at det var endda ikke det virkelige Resultat, thi det blev anført som en Grund, og det var en Grund, at ved denne Bygnings Opførelse paa et andet Sted end det oprindelig bestemte, noget høiere oppe i det bakkede Terrain, vilde der spares betydeligt. Efter Brevveksling med Arkitekten og efter at have indhentet hyderligere Erklæringer, hvorved det godtgjordes, at Udgiften til Stensprængning vilde blive formindsket med 1,600 Kr., mens Udgiften til Hegn kun forøgedes med 400 Kr., approberede Ministeriet denne Afvigelse fra Planen. Den anden Afvigelse fra Planen, der blev approberet, dreier sig om et Lørbhus, som er blevet flyttet, og det er ligeledes en Post, som vel kan løbe op til en 100 Kr. eller saa. Hvad nu angaar de andre Forandringer i Planen, neater jeg jo ikke, at det var en Feil af Amtmanden, at han paa egen Haand har foretaget disse Forandringer i Planen, og det er ham jo ogsaa tilkjendegivet fra Ministeriets Side. Der er tilkjendegivet ham Ministeriets Misbilligelse deraf. Men ligesom jeg under den 1ste Behandling af Sagen tillod mig at bemærke, at man ikke kan kaste Skylden for Overskridelserne helt over paa Amtmanden, saaledes maa jeg tillade mig at minde om det Samme her. Forholdet er jo aldeles ikke det, at man kan sige, at det er de Forandringer i Planen, som ere foretagne af Amtmanden, der have fremkaldt hele Overskridelsen eller endog blot den væsentligste Del af denne. Hvor meget disse Forandringer i Planen have virket i Retning af Overskridelse, ser jeg ikke, at det er muligt at opstille nogen bestemt Beregning om. Men jeg maa paa det Bestemteste fastholde, at det ingenlunde er nogen saa stor Del af Overskridelserne, at man er berettiget til at kaste Skylden for de store Overskridelser over paa disse Forandringer. Dernæst maa man jo ogsaa erindre, at Amtmanden til sit Forsvar har anført Grunde. For det Første har han jo anført — og det er en Grund, som har en særegen Betydning her, som den ikke vilde kunne have ved andre Amtmandsembeder — at det var nødvendigt for ham at tage Bestemmelse om disse Forandringer i Planen, uden at han forinden kunde høre Ministeriet, fordi der medgaaar saa overordentlig lang Tid med at skrive fra Færøerne til Regjeringen her i Kjøbenhavn og faae Svar. Det er klart, at det er Noget, som ikke kan hænde med nogen anden Amtmand her i Danmark, fordi det her er muligt paa nogle saa Dage at faa en Sag afgjort. Det er altsaa et Argument, som kan anføres til

Forsvar for, at han ikke har indhentet Ministeriets Erklæring, forinden han foretog Forandringer. Dernæst anførte han jo til sit Forsvar, at han efter Samraad med Konduktørerne havde Grund til at antage, at den Overskridelse, som vilde foranlediges ved disse Forandringer i Bygningen, kun vilde være ubetydelig, og dernæst, at Bygningsarbejdet selv vilde vinde væsentligt derved. Man er jo ikke berettiget til at gaa ud fra, at han kun har set paa sin egen Interesse, thi den Bygning, som skulde opføres, var jo ikke en Bygning, som han selv skulde eie og beholde, men en Embedsbolig, og som Følge deraf er det i Statens Interesse, at Boligen bliver tilfredsstillende opført, saa at den kan tilfredsstille de Fordringer, som bør stilles til den. Det er i Statens Interesse, at den ikke bliver saaledes bygget, at der om ganske saa Aar fremkommer Krav paa Forandringer og Ombygning o. s. v., hvilket jo vilde medføre ganske anderledes betydelige Udgifter end den, som kunne foranlediges, naar de fornødne Rettelser og Forandringer foretages under Arbejdet. Men som sagt, trods disse Grunde, som anføres til Amtmandens Undskyldning, erkjender jeg, at der er begaaet en Feil af ham, og det har Ministeriet jo ogsaa fastholdt overfor ham, men jeg kan paa ingen Maade gaa ind paa, at det skulde være nogen Forbrydelse fra hans Side, og at det skulde være Noget, som der kunde være Tale om at suspendere og straffe ham for. At han har handlet i god Tro og i den Overbevisning, at han i Virkeligheden ramte Statens Løve, har man ikke den allerfjerneste Berettigelse til at betvivle.

Naar jeg ved 1ste Behandling har udtalt mig om denne Sag, saa forekom det mig, som om den erede Ordfører ligesom vilde gjøre gjældende, at jeg der har villet mislede Thinget, at jeg har villet dølgge Noget for ham eller for Andre i Thinget, og at jeg navnlig skulde have villet gjøre gjældende, at der slet ikke fra Amtmandens Side var nogen Skyld med Hensyn til det Foreliggende. Men det er jo aldeles ikke Tilfældet. Mine Udtalelser, som staa at læse i Rigsdagstidenden, vise jo tilstrækkeligt, at det ikke er Tilfældet. (Ordføreren [Holstein]: Jo!) Nei, slet ikke. Det, jeg har sagt, er ganske simpelt det, at jeg har bebrejdet det erede Medlem hans ensidige Angreb paa Amtmanden, hvad jeg ogsaa bebrejder ham idag, og at jeg kun har villet gjøre opmærksom paa de Punkter, som kunde tale til Undskyldning for Amtmanden. Dernæst har jeg ligeledes gjort opmærksom paa, at det af de Billeder til Angreb paa Amtmanden, som jeg maatte forudsætte allerede den Gang være i